

Foto: Carles García

querda que acabavem de passar, d'aquelles que no tenen fons. Diana ! La bossa ha caigut ha dintre, i és impossible treure-la. Sort que encara ens queda quelcom repartit a les altres motxilles, però tindrem que fer una seriosa restructuració del menú dels propers dies. No obstant, ara per ara, l'important és arribar al PLATEAU, al peu de la cara SUD OEST. Sense més entrebancs ho fem, muntem tenda, i passem la nit el millor possible. Ací, l'expedició dona un tomb; parlant, parlant, veiem que el nostre projecte de fer més cims abans de l'atac final a la via FERRARI s'ha enfonsat junt amb els queviures a l'esquerra. Tenim el "jalar" necessari per un sol atac, més o menys, i ens ho tenim de jugar tot a una sola carta. El nostre projecte inicial era ascendir el Quitaraju 6.100 metres per aconseguir una bona aclimatació, després atacar l'Aresta Nord de l'Alpamayo, i finalment ascendir per la ruta Ferrari al mateix cim. Després d'una breu discussió, decidim assegurar el cim. Hem vingut ací a intentar pujar l'Alpamayo, pel que descartem el Quitaraju. Si tot surt bé, en 2 dies podem estar de tornada ací, per a intentar la Ferrari, si queda menjar. Dit i fet. A l'endemà, sortim del Plateau. La traça discorreix per desnivell i pendents més forts que les del dia abans, pel que sovint tenim d'assegurar al que va davant. Avançar és penós pel pes i per l'alçada, però a la fi arribem al COLL NORD, de 5.500 metres des del qual llançarem a l'endemà l'atac final a l'Aresta Nord. Muntem la nostra tenda de vivac, l'altra la hem deixada muntada al Plateau, ja que és el nostre camí de tornada, i en vistes a la pujada per la Ferrari hem deixat quelcom de material i gas, i a esperar passar la nit el millor possible, en vistes a l'activitat de l'endemà.

Al dia següent, res de res. Boira, núvols i la neu que ens golpeja la cara, com erient-se de nosaltres. Ja a la primera pensem és que tot s'anirà a n'orris: projecte, il·lusions, tot. Nervis, tensió, paraules majors fan acte de presència, però això és normal: quan ja tenim el cim a quasi a tocar, ens fa figa el dia. Qui ho havia dit que el mes de juliol era la millor època de l'any ací ?.

Després, parlant amb els traginers i camperols, ens van dir que feia molts anys que no es veia un temps tant dolent aquesta època.

Vam deixar passar el dia, a dintre de la tenda, esperant que s'aclarís d'una vegada. Si almenys tinguéssim menjar en quantitat ! Però entre el menjar i el sopar d'ahir i el menjar d'avui, ens queden: 1 cub de caldo, 6 sobres de proteïna en pols, i 8 sobres de te. Amb això hem d'aguantar fins al camp BASE, per la qual cosa pujar per la Ferrari s'anava tornant més fosc cada vegada.